

İnsan özgürce köleleşirken beliren sermaye, fiilen işliyorsa, kaçınılmaz olarak, insanın ödememekten çekindiği borcudur, yani hissettiği tehdittir; insan kendini yiğit sanıp korkmuyorsa, ödemeyi namus bilmesi de yeterlidir.

İster kırbaça hemen boyun eğsin, ister onurunu kırbaç olarak sermayenin zımni zorlama aleti kılsın, ne fark eder? Bu bağlamda, «iç tehdit - dış tehdit» tartışması, yerli olarak nitelenen topluluğa bir bütün olarak bakıldığında «yerli sermaye - yabancı sermaye» tartışmasıdır.

18. yüzyılın ikinci yarısında, Adam Smith, şimdiki Macaristan'ın oralarda bir yerlerde, sınırın ondan taraf olan yanını Avrupa, ötesini Türkiye olarak nitelendirip, Avrupa'da insanların nasıl hayat boyu köle gibi çalışmaya hevesli ve gönüllü olduklarını, ancak sınırın hemen öteki tarafında Türklerin nasıl bu gibi üstün bir meziyete sahip olamadığını, Avrupalı olarak böbürlene böbürlene anlatır. Türkler dediğini oluşturanlar, çoğunluk itibarıyla ne Türk ırkından gelen, ne de müslümandı.

Yüzyıllardır Türkiye'de çeşitli yoğunluklarla ve çeşitli oranlarda iç ve dış tehdit kombinasyonlarıyla sermaye oluşturulmaya çalışılabilir. Ancak, korku ya da onur uyandıran olarak, tehditkar olarak görülenler egemenler değildir, sanki kendiliğinden işleyen, doğa benzeri kaçınılmaz kurallılıkları bulunan zulüm aletleridir. Böylece, yerli sermaye - yabancı sermaye ayrımı, yerli egemenler - yabancı egemenler ayrımına değil, iç ve dış tehdit ayrımına karşılık gelir. Birbirleriyle çatışarak değil, birbirleriyle koordine ve senkronize davranarak, iç ve dış tehdit kombinasyonlarını daha etkin kullanabileceklerinden, yerli ve yabancı egemenlerin aralarındaki ilişkiler çatışma ilişkileri değil uzlaşma ilişkileri olarak mütalaa edilebilir: Yerli ve yabancı egemenler ayrımı fuzulidir, kısaca egemenler denebilir.

Türkali Mah., Beşiktaş